

פניני פרשת השבוע

פרשת וישב

נושא השבוע: אור החנוכה

בס"ד ג'ילון מס' 158

כיצד שברי חנוכיה הפכו חי משפחה שלימה?

בימים ההם בזמן זהה!

מכל סכנה. שאף על פי שהרוח היהודית שלנו נראית מאויימת כל העת, שלמרות שהעוצמה היהודית נראה חלשה וחסרת כוחות להתמודד, אך האמת היא שאין עצמה גודלה וחזקתה ממנה, שהרוח היהודית היא אדירה ומונצחת!

וכדי לגלות את הכח הזה, כדי לבטא אותו בחי היום יום שלנו, כדי שנוכל לפעול באמצעותו בכל המשברים העמוריים עליינו, קיבלונו את מתנת ימי החנוכה. ימים אלו הם ימי הזדמנות

השונית להדריל את האור הזה בנפשנו, להאיר את העוצמה היהודית הטמונה בנו, לתת לכור הגערני הרותני שבתוכנו את הדלק לפועל ולהפעיל אותנו.

בה ניחק את הדברים לתשותות ליבנו. רגע הדלקת הנרות הוא רגע מכונן בחינו, רגע דרמטי בחיננו ילדיינו. נקדיש זמן לשעת הדלקת המרות, נזוכר כי הרבה יותר חשוב מэмicates החנוכה והערבי הלביבות השבע, המכובד לאסניה אחת, נאה ומפוארת, את גילינוות השנתיים שלפונו.

כי מי מונו יודעים, שוג בימיינו אנו ניצבים במלחמות רוחניות קיומיות. וכמו בימים הם, גם בזמן הזה אנו זוקקים לעוצמה היהודית, לכח הרוח האדיר שטמון - בכל אחד ואחד מאיינו, ובעוצמה כפולה ומכופלת - בכלנו ייחד. וכדי שוגם בזמן הזה נחוש את העוצמה הזה, וכדי שוגם בימים אלו ונגיש אותה - אנו מארים בעזרת הנרות, ומפרנסים זאת בהבלטה, למען נדע: כולנו, אנו וילדינו:

ימים נפלאים כמו חנוכה, הם ימי הזדמנויות. זמן בו בפעולה קטנה כמו הצחת אש ציירנו, נוכל להאיר את הלב ואת הנשמה שלנו ושל ילדינו, בנכס הכי יקר שיש לנו כע - הרוח היהודית, העוצמה הרוחנית של לנו שולו שתמיד מונצחת. הבה נקדיש ימי החנוכה להתבוננות במשמעות החג, הבה ונפה זמן לחשיבה ולשיחה בין בני הבית על מהותו, כי נזכה להאיר את הניסים והנפלאות של הימים ההם, ולקרבתם לזמן הזה!

שלושה ביקורים מעולם האמת...

45' שיחות שלא נגענו! - המשפט שהופיע על צג הטלפון, החסר פיעמה. שבת יצאה אך לפני זמנו קצר, וכבר 45' שיחות שלא נגענו! - ועוד בדיוק עכשו, בלילה הראשון של חנוכה, שחיל בשנה עברה - תשע"ז - במושאי שבת?!

מגיד המישרים הנודע, הרה"ג רבי מנחם שטיין שליט"א, הביט שוב ושוב בטלפון, נדחים. מי הוא זה

שוב נפתחים הלבבות באלומת אור נלבבת, שוב מגיעים הימים המואשרים והעליזים, ימי החנוכה. הסביבונים כבר הורדו מהמדפים העליונים, החנוכיות הגדולות כבר הוציאו מהוירינה, בדרךן למירוק הסופי וההברקה האחורה. בשבוע הקרוב יקרה הרגע הגדול והמרגשת, אז ניגש כולם לבבות הוומים לחנוכה שעלו עדן החלון או צמוד לדלת, נעלאת את הלבהה בדור המשם הקטן, ונדייק נור וועוד נור, עדות מאירה וממחמתת לב על הניצחון היהודי התמידי.

כששיירי החנוכה מתחלים להישמע בחלל, משהו

בלב שלנו מהתעורר. נעימת ה'מעוז צור' המוחדת, שירי הסביבונים וצholesות ה'ומנוטור' קנקנים', מהולדים לנו מושחו בעומק הנשמה פנימה. כشنוחות הסופגניות והלביבות המקיפות בשמן מתחילה עלילות, כבר אין מי מאיתנו שיכל להישאר אדייש...

פָן מִזְחֵד בַּמִּינֵּנוֹ בְּחַזָּה, הָא פָּנֵן הַפּוֹסֶם. אֵין לְחַג בִּיהוּדָה, שְׁחַלְקִים כִּה נְרָחִיבִים מִמְּנוּ עֲוֹסְקִים בְּעִשְׂרָה פְּרָסּוּמִת, בְּהַבְּלָתָה חִיצוֹנִית, בְּמַעַשׂ עַלְיָן כָּל, חִשְׁבָּתִים תִּירְאָה נְדֻעה בְּחַזָּה לְפָרְסָמוֹן בְּכָל דָּרָךְ אֲפָשָׁתָה, לְהַאֲרֹוֹ הַחֲזָה. וְאָנוּ עֹלָה נְקוֹדָת הַתְּבוֹנוֹנוֹת: מָה בָּעֵצֶם קָוָרָה בְּחַנּוֹכָה דּוֹקָא, בְּשָׁלוֹ אָנוּ עֲסָוקִים כָּל בְּהַבְּלָתָה הַנָּס וְפְרָסָמוֹן? מָה מִתְחַולֵּל דּוֹקָא בִּימֵינוֹ הָלָל, שְׁגָורָם לְכָלָנוּ לְעִצּוֹר בְּשַׁעַת עַרְבָּה מִזְדּוֹת וּמִגְּרוֹשָׁת?

ההתובה היא, שבchanocha טמון כח מיזוח, שכדי לייחיד לו תשומת לב. בשורת ימי החנוכה, היא המבט על עם ישראל בתקופת טרום קריישה רוחנית, שכוכחות יון הרשעים היו חזקים מעם ישראל שעשו מונינים, כשנסחף אוי אמיית על הרוח היהודית. כ-13 איש חסרי כל עוצמה וכח גשמי, תבל, שגילוין פניני פרשת השבוע, הפר לחובה בחיקם מדי שבת בשבתו. לעkor כל סמן היהודי בכתיבת השער על קרן השור כי אין לנו חיליה חילק באלאקי ישראל.

ולMOREות כל זאת, ועל אף חוסר ההתיכונות שבדבר לכואורה, העוצמה הרוחנית הבכירה הטמונה בעם היהודי ניצחה. בכר נחשך והתגלה סוד יקר: ככל יודוי יש כור גרעיני רוחני, אמן קטן בגודלו אך אדיר במוחות ובכונותיו. והכח האוטומי האדיר הזה, מסוגל להתגבר על כל חשיכה ועל כל איהם, להכני כל סכנה נשקפת, ובסתוף של דבר - לנצח.

זו המטרה של הדלקת הנר, וזה המטרה של הפריטים המופגן שאנו מעניקים לנורת החנוכה. כדי להשריש ולהתמם, להאייר ולהפכו, שהעוצמה היהודית חזקה מכל أيام, שהכח הרוחני שלנו אדריך שבעתים

אור חדש בימי החנוכה!

אשרינו שזכה!

בימי חנוכה אלו, אנו שמחים להציגך למקהלה ההלל וההודה, ולהודות לך שברוך הוא על האות הגדולה. שפנולח בחלוקנו, להאיר או חדש בלבבות העם היהודי. בס"יעיטה דשמי אופיע ויצא לאור הספר 'פניני פרשת השבע', המכובד לאסניה אחת, נאה ומפוארת, את גילינוות השנתיים שלפונו.

לאור התגובה המהוות והנלהבות של קהל קוראי הגילוין, בחודשים האחרונים הושק מאיץ רב בערכות הגילוינות, הרגאות בין עלי הספר, במפתוחה לכל סייר מפעים, מסר עצמתי, סגולת נדרה או אמרת שפריקורה, בקהלות ובמהירות. להלן ציטוט מוגב הספר:

'אָקָא עַמְצָא תִּילְוָן יְנֵי פְּרָשָׁת הַשְׁבָּעָה', אומר המהן ר' משה רוט, אבל אין אקוראי בעולם. זו היתה מציאה של ממש, מתנה לח"ם... - הוא מוסיף, ומATOR:

'אָגְלִילָן עַסְק בְּסִיףָר וָוְתָנָנִי, שְׁהַוָּגֵש בְּקוּלְמוֹס עַזְרָנִי נִשְׁמָה,

וְהַוָּבָה הַבָּרוּה וְהַמִּסְדָּר הַיְהוּנִי הַעֲזָזָמִת - חַולְלָן עַזְנֵי שֶׁל צורת השיח בפי. מאז, אימצית את הגילוין הזה בכל לב'. הוא ורוכן השיח שלי לתלמידים בשיעורים, והוא משמש אות ג' בדרשות חזמנונת'.

סיפרו של ר' משה, הוא סיירם של רבבות יהודים בכל רחבי תבל, שגילוין פניני פרשת השבע, הפר לחובה בחיקם מדי שבת שבתו. בשילוב ערך יהוד שולו געללה, על האוצרות הגלומות בו.

בעורר השראה והשגה מרתקת - מוצאת הגילוין מובילות ליליכם של בובות יהודים, מכל גווני הקשת ומכל שכבות הציירים. רבים מהם מעידים על מהפרק בחיקם, הודות למיקוד המבט בחשיפת ערך יהוד געללה, על האוצרות הגלומות בו.

ספר זה, מכנס את הגילוינים הללו לאסניה את בעריכה מחודשת, בעימוד אידייר עיניים ובליווי מפתחות מסוידרים, ומעניק אוור חדש בחיקם, בביות, ובשולון השבת בפרט. עד כאן הציגות נגבה הספר, המציג בימים תלול תחת מכש הדפוס, ובימים הקרים הוא יופיע "אייה בחנויות הספרים, 'כָּדַם חֲנֹכָה' מרגשים ו'יחוּדִים' לקהל קוראי הגילוין. כתעת הزادנות להבאי בראה אל בתיכם, וליהנות מואוצרות 'פניני פרשת השבע' במהדרות ספר מהודרת.

לעלילו נשמה

ר' שלמה פרץ ז"ל בן מאיר הלוי גולדשטיין (אריאלי)

את הגליי הזה כבר חשך הרבינו בחיה' בפרשית יתרו, שם הוא מادرיך לבאר את סגולות התפילה על הילדים בשעת עשיית מצוה, ובפרט בהדלקת הנרות - שכן 'הרגל בדור הuyền ליה בנימ תמלידי חכמים'. זהה שעת רצון עליית לחנן פמי בוראו על נפש הילדים, שנזכה שיאיר בנפשם אוור התורה, שייצו בוכחות עוצמתיות לנצח כל להשיכיהם תורהך', שייחשו את עצמת הרוח והאמונה היהודית, ויטו ללבם ליראת שמים טהורה.

הבה ננצל את עת הרצון הזאת, לזעוק בדמעות ולנקוט בשעריו שמיים בעלי הפסקה, לחנן פמי בוראו. זהה שעה ונשגבנה במילוי המஸוגת לקיבול התפילה על הילדים. הזו נצלחה ברכיניות ובכוננה, בבקשת גורשת מעומק הלב. וככל שננצל את השעה זו לתפילה הומה ולבקש בתחנונים על נפש הילדים - כך נזכה בעוזרת ה' לאגד בנימ ובני בניים עוסקים בתורה ובמצוות, דור ישרים מבורך של עושר ורצון' וחושבי שמו, לשם ולהפआת ולמלוא וופנים חחת!

הפטק המסתורי שנשר מהחנוכיה...

שנות האימה האiomות שעבירה אירופה תחת מגפי הקליג'יס הנאצים ימ'ש, והתוירו חורבן יהודי עצום מימים, הרס בכל פינה. מיליון נרצחו ה'יד', קהילות שלמות נערקו, ערים גדולות חרבו. אך גם בין השודדים את התופת, היו כאלה שנשמטות נחרבה. כזה היה איבי, אברהם לשעבר, שנולד לאב מדקדק במצאות, אך בעקבות מאורעות המלחמה - את את השתקחו ממנה אמוןתו ודתו לחולטי, ולדאבען הלב - ניהה חיים נטולי כל סמן רוחני רח'ל.

בשלמלו לבנו הגadol 13 שנים, הודיעו האב כי ביום זה יחוגו את יום ההולמת במחנות חוניגת במיה, במסע לקניון הגדל שבוצאות העיר, ושיטוט בין החנויות הפזרות בו, תוך מותן אפשרות ליד לבחור לעצמו מתחנה אותן נפשו. מה שתחבר לך למותנה - אני קונה לך! - הבטיח האב לבנו המאושר, והשניים יצאו לדרךם.

בהגעים לקניון, הבני הבן לכל עבר ועינוי לא שבערו. עינוי נצוץ לנוכח שפע המנתנות שהוא יכול לבחור מביניהם, והוא התבלט עמוקות בין הצעות שנונות. בין החנויות נראתה גם חנות קטנה למוצר יהודיה ופריטים היסטוריים, והבן בקש להרכיבים גם אליה. שהחץ' האב בחולון הרואה - נרדך לו, הן היריה זו חנות למומצרי יהודות!

כל הסביר האב ותחנונו כי מדובר בחנות שמקורת מוצרים עתיקים והיסטוריים בלבד - עלו בתהו. הבן התעקש להיכנס אל החנות ולראות מה היא מציעה, משחו בתוכות החנות כסם לו מאד. היה זה שבועות ספורים לפני חנוכה, ומדפי החנות כרעו תחת עומס החנוכיות, בשל צבעים וצורות, גוונים וסוגים, שהוצבו בחנות למכירה.

הבן רפה בעינוי על מלאי החנות, והתעכוב שעיה ארוכה מול מדפי החנוכיות, על המדף הגבוה ביותר ניצבה חנוכית עץ פשוטה לмерאה אך מגולפת בקפידה, שהורכבה מכפיס עץ קטנים ומתרפים. מכל מלאי החנות - דוקא החנוכיה זו - הקסימה אותה. שבטה את לבו של הבן, דוקא החנוכיה והלא הכி מרשים ההזו - הקסימה אותה.

טוריד לי בקשה את המנורה מהמדף העליון, ביקש הבן מהמוכר בחנות, שמייר להסביר: 'זו חנוכיה לתצוגה בלבד, איןני מוכר אותה. אני יכול לחתך לך להביטה בה ולהשתעשע עמה, אך היא בשום לא למכירה!' - פסק המוכר את פסוקו לפני שיטיפס על הסולם והודיע אורה אותה מהמדף העליון.

דוקא דבריו אלו של המוכר, שכנעו את הבן עוד יותר... והוא חש כי סוד מסתורי טמון בחנוכיה ההזו, וביקש להבין את פשרו. 'מה היא לא למיכירה?' - שאל הבן את עמשה המוכר, וזה השיב: 'דראה נא, החנוכיה ההזו נראית עתיקה והיסטורית, אך עמשה היא בסך הכל בת 25-20 שנה. היא טומנת בחובה סייר מортק ומרגש, ולכן אני לא מעוניין למוכרה!' - קבע המוכר.

'ומהו אותו סייר?' - שאל הבן שחידק הסקרנות ניצת בו. 'תשמע', השיב המוכר, 'את החנוכיה ההזו מצאו אחרי השואה, בתום המלחמה, באחד מחנות השמדה. זו חנוכיה שנבנה והרכיב יהודים ספורים לפני שנשלח לתאי הגזים, ובעינינו - היא מסמלת ממשו עמוק ומרגש הרבה יותר מכל פריט אחר בחנות...' - הסביר.

'אוהו, מותאים לי' - קפץ הבן בעינויים נוצצות, כשאיבו תמהיה לעומרתו: 'מה יש לך עם החץ' זהה? מה הוא מעניין?' הסתובבו כל הבוקור בקנינו, יש כאן חנויות מגוונות, עשירות בצבעים, בתארות, בסגנונות ובמוסיקת מקפיצה. מה אתה צריך את החפצים המיושנים הללו, שייכים בכלל לדורות קדומות?!' - שאל בזען.

אך דוקא דבריו החדים והנוחצים של האב, גרמו לבן לעמוד עוד יותר על דעתו. אבא', אמר לאביו, 'הchanocia ההזו כה יפה, ויש אחורייה סייר נוגע לה. היא גם בדיקות מתאימה למדף העליון בארון שבחרדי, ונראה לי שהיא מורתק להדלקה בה רורת צבעוניים... מה איכפת לך לרכוש אותה?'

'אוי, נו, עוזבי' - שב האב וגער בבנו, שלא הבין מה מותחולל בנפש אביו לנוכח בקשותיו לknoot פרטיט יהודי עתיק. היום העולם התקדם, החפצים הללו שייכים לפעם, לדoor שלפניהם המלחמה האורורה. זה לא בשבלינו, למה אתה מתעקש לרכוש

ואיזה הוא המתקשר האלמוני, שזמן כה קצר לאחר צאת השבת הספיק להתקשר כל כך הרבה פעמים? הוא מומר לחיץ למספר הלא מוכר, ואז שומע כי הלה שואל במתח וחדרה: 'כבוד הרוב, הדלקת כבר בר חנוכה, הדלקת כבר'?

כשהרב שטין השיבו כי טרם הדליק, נשמעה אנחת רוחה מהעבר השני של הקו. ניכר היה כי המתקשר האלמוני היה ירא וחרד מהאפשרות שהרב שטין דליק, לפני שיביט בטלפון, ועתה - משמשע כי הרוב שטין טרם הדליק, נרגע,icut, מששבה אליו נפשו, הצליח המתקשר לספר דברים כהוויותם, על שום מה נחרד לתפיס את הרוב לפניו הדלקת נר חנוכה. וכך ספר:

המתקשר האלמוני, למשעה לא היה כזה אלמוני. מדובר בידיך של בנו של הרוב שטין, הרוב אורה שטין זצ'ל, שנפטר לפני השתגרר מהעולם? - לבו ניתר בחוודה, והותר אחריו אלמנה וארכעה ילדים רכים בשנים. אותו יידי ספר להרוב שטין בלחט'א, כי לנו כהה נים ראה את יידי משבב הימים, 'אורה זצ'ל, בחלים הלילה...

הוא נחרד לмерאה המזהה, לא הבין מה נעשה סביבו. לפטע פתואם, באישון ליל, בחלים מסתורי, מופיע לפני הטוב שכבר השתק מהעולם? ואז שמע את ר' אורה פונה אליו ומבקש: 'הלא תדע יידי, כי הותרתי מאחרוי' בעולם יידי תשבר' רכים, בהם ילד שעושה צדים ראשונים בלימוד התורה ...

אך כפי שהוא ידידי, המשיר ר' אורה את דבורי בחלים, 'ילד יהודי לא יכול לגודול בלי תפילה. על כן אני מבקש מך, שתפנה לאמי היקרה ותבקש ממנה בשמי, כי תעתר על וכדה - בני, למען יעליה ויצlich בתורה ויראת שמים!' - ר' אורה סיים את דבריו, ונעלם אל האפקט ממנו הגע...
וריה סימן בפכו, אותו חבר מתעורר שטופ צעה קרה, מבולבל, בוהה, תוהה ונבור. החלים היה מזהה מחריד, פחד שלא ניתן לתאר. היהודי שנפטר מותגן בחלים ובקשה בפיו - אכן מזחא מסטר שיר. מצד שני - לחש לו קול שקט, אולי זה סתום דמיון, חלומות שהוא ידבר...

הידיך פנה לעמל יומו, הסיח דעתו מהחולום המוזר והמוחיר אחד. ואז, כמו ימים לאחר מכן, שב המזהה ונשנה. ר' אורה זצ'ל התגלה שוב בחלים הלילה בפנים מאירויות, וביקש: 'ביקשתי מך, יידי היק, שתפנה לאמי היקרה ותבקש ממנה להתפלל על בני יקורי! أنا, זכור לבצע את בקשת'! - אמר ר' אורה ונעלם כלעומת שבא...

ויהי בבוקר, ותיפעם רוחו של הידיך. במתח שיחזר את דבר החלום שהיה דומה לקודמו, אך שב ושיחזר גם את מסקנותו. ליפה מדבר מודמיון בלבד. הוא הדיחיק את המחשה כי יש דברים בגו, העדיף להאמין שמדובר בחולם בדיוני, ומה שיר בסדר יומו כאלו לא קרה דבר.

ואז זה קרה, בעוצמה כפולה ומוכפלת. בלילה השבת שקדמה לחנוכה, לילה לפני הדלקת הנר הראשון, לפתע שב המזהה בשלישית. ר' אורה זצ'ל הגיע בחלים הלילה, פניו להבים, עמידתו בעוררת. החבר נחרד, עצמותיו קפאו, דיבורו נאלם, ואז שמע את ר' אורה אומר לה:

'הלא ביקשתי מך פעם ופעםיים, אתה בוחר לא להתייחס. אני שב ואומר לך, מבקש מך בכל לשון של בקשה, מותחן אליך מעולם האמת, שתפנה לאמי היקרה - השבטה של בני מוחמד, ותבקש ממנה...'

וכאן, גילה ר' אורה סוד כמוס מכבשונו של עולם, וחשף תגלית מרגשת על שעת רצון נדירה לתפילה על הילדים: 'אני מבקש מך שתקבש ממנה שתנצח את עת הרzon הנשגבה של הדלקת הנרות בימי החנוכה המתקרים. שתהפעל בזמן העליאי זהה בתפילה עמוק הלב על בני יקרי, שיזכה להעתולות בתורה וביראת שמי'!

החבר חרוד חתול התעורר בעיצומו של החלום, ואז שמע את ר' אורה שב ומזהיר: 'דראה נא, במושאי שבת יולדך הנר הראשון, ובוודאי זריזים מקדמים להדלק מוקדם ככל האפשר. לכן אני מבקש, כדי שלא נחמיץ את השעה העילאית, שתיציר קשר מיד בזאת השבת, לפני שאבי שליט'א דליק נרות. אני מבקש ומותחן שאמי תפליק להתפלל על בן בוני מוחמד, ותהליך זה ובדירם ובזריזות בצתת השבת'! - אמר ר' אורה ודמותו נעלמה...
החבר התעורר בעיצומו שלليل, כשאצבעותיו רועדות באימה ושינוי נוקשות בפה. לא כל יום זוכה בן אנוש להганות נסמה מעולם האמת, ועתה - הוא ואהה זאת בעינויו גם שמע זאת באזני. הוא לאם כוס מים קרים ותתקשה להירדם בשנית, מבטיח לעצמו שמייד בצתת השבת יתקשר.

45 שיותה של לא נגענו הספר מהחבר לה頓, לפני שהרב מנחים שטין חז אליז בבהלה. רק כשהשמעה שהרב שטין טרם הדליק נרות והسبטה אכן תוכל להתפלל על וכדה האהוב - נחה דעתו. נקל גם לשער כיצד היהת נראית אותה תפילה נרגשת בשעת הדלקת הנרות, לאחר חשיפה שמיימת על מהות המועד ועוצמותו על نفس הילד ...

את הספר שהבנו כאן מפי הרב שטין שליט'א, רצוי וכדי כל כך להעמיד נגד עינינו. סיפור זה הוא תגלית שמיימת, על רגע יהודי המאפשר לחסוך התמודדות רבות בחינוך הילדים, המעניין לנו הזדמנויות להציג הנכשפת מילדינו הגדים בתורה ויראת שמיים. הרגע הזה הוא רגע הדלקת הנרות!

לשרוד ולהدليل בה את הנור השני והשלישי...
מןורה זו נבנית כאן בטור מchnerה המשמדת, תוך סכנה עצומה ומסירות נפש. איןני
ודוד עם אזהה להدليل מה את נורות החגוכה, כי כל יום במקום הזה הוא שאלת
חיכים ומאות בהרכעין. ואך אם אזהה להدليل בה את הנור הראשון, אין לדעת אם אזהה

לפיכך, אני מבקש בכל דבר, ממי שהמנורה זו תגיע לדין, שידע כמה זה ומספרות השקעתה בה, וידליק בה גדור שייהו לעילוי נשמה המיוסרת, ולעילוי נשמת אבי אמרמי וכל בני משפחתי, אשר לא נותר מהם שריד ופליט.

— יוזדים מי חתום על המכתב הזה? —

האב את המתו באזמל מנתחים, וקרא בסערה נפש:
ובולם פערו עיניים במתהנו. אחרי המכtab המטלטל והמסעיר, מי יודע מודע עוד
אפשר להפתיע כאן, מיהו החתום האלמוני על השורות המטלטלות הללו. ואכן חתן

אבבא שלி, אבא שלி הוא שחזור על המכתח הזהה! – גיליה את הסוד הנורא, ופרץ בבי
מת'ייח למשריך דקוטן ארוכות – – –

שלשות ילדי המשפחה היו המומים. הם כללו ידעו כלום על יהודותם, בודאי לא העלו בעדרתם כי סכム היה יהודי המפקיד על קלה כבחרומה, שבנה חונכיה במסירות נפש בתוככי עמק הבקא, וגם הטמין בה את צוואתו الأخيرة. הם ביקשו לדעת עוד על צור מחצבתם, וצדע בצדע החלו לשוב למקורותיהם היהודיים...

ולא עברו ימים רבים, עד שההמשפחה כולה ממקום מושבנה הנידי, והתיישבה בפרבר היהודי גודול. הם שבו בתשובה שלימה אל אביהם שבשימים, קיבלו על עצםם עול תורה ונמצאות בשמחה והתרגשות. מסירותם נפשו של הסב בשנות האימה למצות הדלקתן חנוכה, היא שעמדו לבנו ולצאצאיו לשוב בדרך התורה, לחזור ולהתרפרק בחיק ברוא עולם, ואך לומר קדיש וללמוד משנהיות לטובות נשמהתו בגני מרים.

הסיפור המסתיר, שהביא ה'גר' רב צבי נקר שליט"א
בספרו 'אמונה שלימה', גורם בשעתו לסתירה רבתית
בקהילות היהודיות בארץות הבריטית, ומובה כאן כדי
להבהיר לנו אור נפלאי יהדות הבוכע מגורות החנוכה:
בעומק הלבה המורצת בפתחית נר החנוכה, מתחבא
מסר של רוח, של עצמה יהודית בלתי גדרית. בכלל
הדורות היה החג הזה נס להתנוסס, הדלקת הנרות
הייתה רגע מכונן הממחיש עד כמה העוצמה
היהודית חזקה ורבת כח, ובתווך הארון או הקצר –
היא גם תנצה.

הסיפור הזה, ממחיש את המסר העמוק הטਮון בברורת החנוכה. כשביקש האב למסור מסר לדור הבא כדי שידעו כי הוא יגיע לבדוק לכתובות הדודושה, הוא בחר למסור את המסרים בעזרת מנורת החנוכה, בעוזרת העובדה שלא ויתר על הדלקתנה גם בעיצומם של ימי האמה, ולמרות הסכנה והקימיות הנשכפת לחיו. כי ידוע אכן, שאור החנוכה חזק מכל אלה, וגם אם גופו יוכל בידי המורדים ימ"ש - הרוי שהרווח היהודית האיתנה תוסס לפעום ולפעולו, ונזכה ישראל לא ישקר.

את המסרזה, חשוב וכאן כל כך שמהיחס לילדינו. בהדלקת הנרטות אנו לא רק ממציאים אש היגיון, אנו מעבירים מסר שכך לאחורתו בעצמות ולהפנימו אל עומק הנשמה: יהודיש כוחות, יש בו עצמה אידרא. לולנו יש קשיים, יש התמודדות, יש נסיבות, היצור קם עלינו ברוחניות וסכנות לא מועטות ונש��ות בגשמיות. ועודין, –

אנחנו חזקים יותר! אנחנו מפרסמים את הנס ומטמיים בונשנו ובנפש ידינו, כי כל יוצר עליינו לא יכול, אנו נעמוד בכל הקשיים והגסונות ונוכל להם בנצחון סופי. תכון שזה לא יהיה קל, אבלvr קירה. כי כמו בימים ההם - מול אפילה יוונית סטטistica וחסרת סיכוי,vr גם בזמן הזה - עם ישראל יוסף ויתקאים,vr צמח ויתפתח,vr גודל לתפארה.

במה כדא להבליט את המסר הזה, בהדלקת הנרות המשפחתיות, במסיבות הביתיות, בערבי הלביבות הלבבים. מעל ומüber לכל החגיגות, עומד מסר החנוכה ומאיר: יהוד' כל, הוא מסוגל, יש בו כחוון. הקדוש ברוך הוא עימנו, ברוא עולם נמצא הצדלו.

ובאו מרו זאת, לפעת התעורר המוכר: 'אני מזקיר לכם שהדו שיח בינוים לא לחלוtin, החנוכיה זו היא לא לממכר. תבינוו, היא נבנתה מחתיכות עץ קטנות שנאספו מגזרות ישותן, גולפו בידי אמן והורכו תוך שעות רבות של عمل ומסירות נפש של יהודי מאסירי המחרנות. נקל עלשר שהוא השקייע בחנוכיה זו את מיטב שעות השינה המועטות שלו, כנראה גם הסתכן כדי לבנותה. כזו חנוכיה אני לא מוכר, חפשו לכם אחרית בקשה!'

'שומן אחרית ושותם כלות' - הצעיף הבן את פניו, 'זה נראה באמת חנוכיה מיהודה, ולכן אני בוחר דזוקה בה. נקודה. ואל תספר סיפוריים שאתה לא מוכר, כי בחנוכיות - לכל פריט יש מחיר. ובaba', - היסב הבן פנים צעופות לאביו, 'אתה הבתחת שמה אני בוחר אמה קונה, נכון? אז בבקשתה, בחנוכיה זו אני בוחר, ואתה תקנו לי בקשה!'

לנוח הדיברים, נקב המכר בסכם מפולקל וקר מאוז, שהיה בוחן השאב לא יסימן לשלים בגין החנוכיה המיוונית. אך הבן עשה עצמו נפגע, והעתיקש כי אביו ירכוש לבדוק את אותה חנוכיה, בכל מחיר שעבורם. לבסוף, לאחר יוכחו אדרוך וממן מתיש, יצא הבן צוהל ושם מחנות היזודיאקה כשהחנוכיה הנדירה בידיו, לאחר שאביו שילם עבורה הון רב.

מיד בבזם הביתה, הוציא הילד את החנוכה מצורור, והתיישב לנוקה ולמרקה. הוא לא ידע את שמעוותה, לא היה לו שמצ' של מושג מה תפקידה. הקסם והרגש הטמוניים בה כבשו את נפשו, והוא ישב והשתעשע בה ללא הרף.

ביום מן הימים, כשסימם להשתתעسع עם החנוכיה ובקיש להחיזורה למועד העליון שבחרדו, לפעת צנחה החנוכיה מידייו והתרקה על הרצפה לשברי שברים, כשהשילד נפל אחריה ופורץ בכפי מר ומתייפה. אז, החנוכיה הקירה', התיפח הבן ביבובות מוחירות אוזניים, 'מי יודע איך מורכבים אתה בחזרה, מי יודע מה אפשר לעשות איתך עכשווי...' - לא פסק הבן מבכיהם, עד שאביו הבטיח כי ישב עמו לנסתות להרכיב מחדש את החנוכיה...

הם אספו בזהירות את השברים מן הרצפה, והעמידו את החלקים כולם על השולחן. לא היה לפאלז הזה הוראות הרכבה, הם אפלו לא ידעו מהיכן להתחיל. ניסו לחשב כיצד לבצע את מלאכת הרכבה, והחזיקו בידיהם בחקל העצים, מהפכים בהם מכל הצדים. ואז הבינו, כי שדרת החנוכיה המובילה לנר השמש חלולה, ובתוכה מונח פתק סתום ומצחיב...

בל' מחשבה מראש לאן הפטק זהה עלול להוביל, ובלי לתאר לעצמו מה הפטק הזה טומן עבورو, נייר האב את שדרת החנוכיה בסקרנות, מנסה למשוך את הפטק החוצה. הבן הביט באביו בסקרנות וברת, והאב מוסיף ומושך את הפטק בזיהירות, לבל יתפרק ...

האב החל לקרוא את הכתוב בו באותיות עבריות, עין
השורות הצפופות, והוא פרץ בכבי מר ונסע. הוא הור-
מבלבל ברושבניותיו לשורת החימר – עם ארצה ובכיתולו

בני הבית נזעקו למקום, ניסו להשיב את נפשו. איש מהם לא הצליח להבini את הכתוב בפתח, והואיל ונכתב באותיות עבריות. לאחר שעשה ארכוה של מאמצז בעדרת כוחות הצלחה שחשו למקומות, התעורר החב מעלפונו, אך לזמן קצר בלבד. שכן מיד כשהתעורר בקיש שוב את הפתח, ושוב נפל והתעלף...

בבית המשפחה הפרק למרקחה, שכנים, רופאים, כוחות הצלה – כולם ניסו להבין מה קרה, מה ייש בפתח זהה שגרום לטערת רגשות כה קשה, והפילה את האב לעילוף חזרות ונשנה. לבסוף, אחד הרופאים הציע להזיריק לאב חומר מרדים כדי שיישן מספר שעות ויירגע, ורק אחר כך יקיתזו אותו אט וישאלו אותו למשמעותו של הפתח המסתורוי.

שעות ארכוטין שין האב, כשרעינו וילדיו מנסים לפגעה את הפתק ללא הצלחה. האותיות נראו מוזרות, איש לא הבין את משמעותן. היה ברור כי הפתק הזה גושא בחובו סוד מסתוריו, משחו מטלטל ביזור שהחריד את נפש האב והוא לו לסייע רגשות כה עזה.

ואז, כשהתעורר האב, החביוו ממנה את הפטק עצמו ובקשו להסביר מה זיכרנו מה היה כתוב בו, מי חתום עליו, ומודיעו גרם לכוז חרדה וטערה. האב התיעש ולגמ' מים קרים, ואז החל לספר על תוכן הפטק, בו נכתב:

חדש!
הופיע!

אור חדש בפרשת השבוע!

בגיני פרשת השבוע!

הגילוון השבועי המבוקש
הגדוש באוצרות אמרות
צדיקים, סיפוריים
מפעימים, מסרים מוקדים
וsegolot נפלאות

בעריכה מהודשת
ומוארת עיניים,
בכרך מרתק
אחד!

הביאו ברכה אל בתיכם ואור חדש בשולחן השבת שלכם!

פתחות מסודרים ונוחים למאות ערכיהם, סיפוריים, סגולות ואישים

להציג החל מהשבוע בחנויות הספרים המובילות